

Mand ventede sig en ny Verdensfødsel med Fred og Glæde for den hele Menneskehed.

Da han sluttede, skulde Mødet efter Bestemmelsen være forbi, og man ventede kun paa, at Jørgen Mosegaard vilde komme frem og udbringe det sidste Leve. Da blev man opmærksom paa, at der foregik et eller andet oppe paa Tribunen, hvor alle havde vendt sig mod Trappen, der fra Bagsiden førte derop. De Herrer af Pressen havde rejst sig i deres Baas og strakte Hals. Der maatte være forefaldet noget uventet.

Nu saae man ogsaa en Fremmed staa paa Trappens øverste Trin. Det var den sære, bebrillede Mand, der tidligere havde opholdt sig ude i den yderste Kres af Tilhørerskaren og vakt lidt Forskrækkelse der paa Grund af sit Udseende. Jørgen Mosegaard og et Par andre af Mødets ledende Mænd stod og talte med ham. Bagefter havde de en længere Forhandling med Enslev.

Den førte til, at Ordstyreren traadte frem og meddelte, at han efter Samraad med de i Øjeblikket tilstedeværende Medlemmer af Bestyrelsen vilde give Ordet til en Mand, der havde anmodet om Tilladelse til at aflægge et Vidnesbyrd for Forsamlingen.

„Det er forhenværende Præst i Folkekirken, Pastor Mads Vestrup.“

Der var ikke mange, der kendte Navnet; og af disse havde de fleste kun en uklar Erindring om at have læst i Aviserne om en „Vandrepræst“, der var bleven afskediget fra sit Embede og nu gik omkring i Landet og holdt Opbyggelsesmøder paa aaben Mark og i Rejsestalde. Det